

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מהי אהבת ישראל?

הרב שלום בער גולדשמיד

סירב, ורק אמר, "אנחנו מתראים כעת". אבי חזר פעם נוספת על בקשתו, אך שוב הרבי נמנע מלברכו.

ככל הנראה, חש אדמו"ר הריי"צ שלא ישוּבו להתראות עוד. אכן, אבי חזר לחברון, וכעבור יומיים, בשבת, י"ח באב תרפ"ט (24 באוגוסט 1929), הוא נרצח בטבח המחריד שהתרחש בעיר בידי פורעים ערבים, בו נרצחו עוד שישים ושישה קרבנות יהודים, ה' יקום דמם.

כך, נותרתי יתום מאב בגיל ארבע. אמי לקחה אותי ואת שתי אחיותיי לירושלים, שם למדתי עד שנפתחה ישיבת חב"ד בתל אביב. משם עברתי בשנת תש"ז (1947) ללמוד בישיבת חב"ד המרכזית בניו יורק.

שנה אחרי בואי לניו יורק, קרא לי רבי מנחם מענדל שניאורסאהן, חתנו של אדמו"ר הריי"צ, ומי שלימים התמנה לממלא מקומו, והציע שאלמד את מלאכת השחיטה. בתחילה לא הייתי מעוניין, אך הוא אמר לי, "הכרתי את כל משפחתך ביקטרינוסלב, וכולם היו שוחטים, ולכן ראוי שגם אתה תשתלם במקצוע זה".

עשיתי כעצתו, ואחר שהוסמכתי כשוחט ובודק, הוא יעץ לי לפתוח עסק קטן - לקראת בישולי השבת, לספק לבתים עופות טריים שאותם הייתי שוחט בימי חמישי. אולם, הסיבה שהוא הזכיר מדוע כדאי לי לעשות זאת הייתה מפתיעה ביותר - הוא אמר, "זה ייתן לך הזדמנות לשמוע דברי תורה רבים".

איך יזדמן לי לשמוע את דברי התורה הללו? שאלתי. "כאשר תגיע לבתים למסור את העופות, הילדים יהיו בבית, והם ירצו להפגין את הידע שרכשו בבית הספר".

אכן, בדיוק כך קרה. התובנות הפשוטות של הילדים העניקו לי השראה רבה, עד כדי כך שהתחלתי לרשום את דברי התורה שאמרו בפנקס קטן שהבאתי איתי. אחר כך היית מדווח על כך לרבי.

מאז שקיבל על עצמו רשמית את הנהגת חסידות חב"ד בשנת תשי"א (1951), הדריך אותי הרבי על כל צעד ושעל - הן בלימודי התורניים, הן בהתפתחות המקצועית שלי, והן בענייני שידוכים ונישואים. בכל כמה ימים נהגתי לעדכן אותו, והוא תמיד השיב והתייחס במילה טובה, בעצה ובהדרכה. אחרי אחת

בולדתי בבלרוס בשנת תרפ"ה (1925) למשפחה מגזע חסידי חב"ד - למעשה, אבי הגיע מיקטרינוסלב (כיום, דנייפרופטרובסק). העיר בה כיהן אביו של הרבי כרב, ובה התגורר הרבי בילדותו.

כאשר אני אומר 'רבי', אני מתכוון לרבי מליובאוויטש, רבי מנחם מענדל שניאורסאהן. אולם, בצעירותי, כאשר דיברו על 'הרבי', הכוונה הייתה לאדמו"ר הקודם, רבי יוסף יצחק שניאורסאהן, שבשנת תרפ"ז (1927) שלח את משפחתנו לחברון, שם שימש אבי כשו"ב - שוחט ובודק, וכן כמשפיע רוחני.

בחודש מנחם אב תרפ"ט (1929), ביקר אדמו"ר הריי"צ בירושלים, ואבי כמוֹבן נסע לשם בהתרגשות גדולה כדי לפגוש אותו. הוא זכה להיכנס ליחידות משמעותית, ובסופה ביקש מהרבי לברכו ש"נזכה לשוב ולהתראות" - והוא אכן ברכו כך כבקשתו.

אחרי צאתו, נזכר אבי ששכח דבר מה, וחזר כדי לקחתו, וכמוֹבן, ראה שוב את אדמו"ר הריי"צ. בעקבות כך, הוא שב וביקש מהרבי שיברכו שנית שיזכו להתראות שוב, אך הרבי

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

לא גרם לי שום הפסד, שכן, על אף שלא קיבלתי את הכסף בדרך אחת, קיבלתי זאת בדרך אחרת.

הרב שלום בער גולדשמיד (תרפ"ה-תשע"ה [1925-2011]) ואשתו רבקה התגוררו שנים רבות בברוקלין, שם הוא ניהל אטליז במשך שנים רבות. הוא רואיין בחודש מנחם אב תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"א (1961) — במענה למורה ששאלה כיצד להתמודד עם סגנון דיבור ועם ביטויים בלתי ראויים שמשמיעים חלק מהתלמידים כלפי חבריהם, כותב הרבי שעליה להסביר להם את גודל אהבתו של הקב"ה לכל יהודי, שהיא - כמשל הבעל שם טוב הידוע - כאהבת אב לבנו יחידו שנוולד לעת זקנותו, ומאחר שהקב"ה הרי יודע כל מה שנעשה - "הנוטע אוזן, הלא ישמע; היוצר עין, הלא יביט?" - מובנת גודל הזהירות שצריכה להיות שלא לפגוע בבנו של הקב"ה. הרי ברור שאיש לא היה מעז לדבר בצורה בלתי הולמת כלפי בנו של המלך, בנוכחותו של המלך! הרבי גם הציע לה לתלות על קיר הכיתה כרזה ובה פתגם ברוח הדברים האמורים, דבר שעשוי להשפיע במידה רבה על התלמידים.¹ י"ט בשבט

< תשכ"ב (1962) — על יסוד הפסוק 'כי האדם עץ השדה', למד הרבי שעל האדם להיות בדוגמת אילן עושה פירות - וזאת בכמה מישורים: הן בין אדם לחברו, להתמסר להפצת מעיינות התורה חוצה ולהשפעה על הזולת, והן בנוגע לאדם עצמו, שהתבוננות שלו בשעת התפילה בבוקר - "שיויתי ה' לנגדי תמיד" - צריכה להימשך ולהשפיע על כל היום כולו, ולבוא לידי ביטוי בקיום המצוות בפועל, וכמאמר חז"ל, "מאי פירי? [מהם פירות?] מצוות!". וכך הוא גם בנוגע לכללות משך שנות האדם: שהשנים שבהן אדם לומד תורה בישיבה בצעירותו מתוך שקידה והתמדה צריכות 'לתת פירות' ולהשפיע גם על התקופה שאחר הנישואין, שישאר גם אז עוד כמה שנים באוהלה של תורה וימשיך ללמוד בשקידה ובהתמדה, ולא למהר לנטוש את בית המדרש לטובת העיסוק במסחר.²

1 אגרות קודש, כרך כ, עמ' קמב
2 תורת מנחם, כרך לג, עמ' 87

מאותן שיחות, שבהן העניק לי הרבי הכוונה חיונית ויקרת ערך בחיפושיי אחר בת זוג, חשתי הכרת תודה בעוצמה כה רבה עד שלא יכולתי להתאפק וקראתי בהתפעלות, "במה זכיתי לקבל כך את עזרתו של הרבי?"

הרבי הביט בי במבט נוקב ואמר, "רבי או אבא לא מחפש זכויות כאשר מדובר בתלמידיו או בבניו; הוא עושה למענם את כל הדרוש. עשיתי את מה שנדרש ממני לעשות".

נדמה לי שהעצה החשובה ביותר שקיבלתי מהרבי הייתה בנוגע ל'אהבת ישראל'.

בהזדמנות אחרת אמר לי הרבי, "מצוות אהבת ישראל פירושה שכאשר איש או אישה או יהודים זקוקים לדבר מה, משתדלים לתת להם את הדבר. לא משנה אם מכירים אותם או לא; לא משנה כלל מי הם; נותנים להם את מה שהם זקוקים לו. זוהי אהבת ישראל".

העיקרון הזה הפך לערך עליון בעסק שלי - אטליז שפתחתי בשדרת אמפייר בקראון הייטס - מאחר שהרבי אמר לי: "כל מי שנכנס לחנות צריך לצאת משם עם בשר לשבת, בין אם הם משלמים, בין אם לאו".

כך פסק הרבי, ואני לא שאלתי שאלות. הבנתי שאם כתוצאה מכך יצא שאפסיד כסף, בוודאי אקבל את ההפסדים הללו חזרה איכשהו בדרך אחרת. העובדה שכך הורה הרבי, נתנה לכך משנה תוקף וחשיבות עליונה בעיניי, ולכן כך היה צריך לנהוג. ובאמת, איכשהו הדברים תמיד הסתדרו לטובה עבור כולם, בדיוק כפי שהרבי הבטיח.

אציין כמה דוגמאות:

יום אחד נכנסה לחנות אישה צעירה שסיפרה שהתחנתה לאחרונה, אולם לבעלה אין שום מקור הכנסה. "מה נאכל?" תהתה האישה. אמרתי לה, "אין בעיה. בכל פעם שתבואי לכאן, תקבלי את מה שאת צריכה".

הייתה לי עוד לקוחה - אישה ברוכת ילדים, שתמיד קנתה כמויות גדולות של בשר. ואז, לפתע, היא החלה לקנות רק כנפי עופות, המוצר הזול ביותר שהיה בחנות.

קראתי לה הצידה ושאלתי אותה מה קורה. היא סיפרה לי שבעלה פוטר מעבודתו, ושמצבם דחוק. "אין שום בעיה", אמרתי לה. "הרבי לימד אותי ש'אהבת ישראל' פירושה שעלי לתת לך את כל הדרוש לך. כשיהיה לך כסף, תשלמי".

ולמעשה, כעבור שנים רבות, היא אכן שלחה לי צ'ק על הסכום שהייתה חייבת.

אך, הרבה לפני שהיא עשתה זאת, ידעתי שהרבי צדק לחלוטין במה שאמר לי - גם אם היו לקוחות שלא שילמו, הדבר

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד